

Arrest

nr. 196 395 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat S. MICHOLT, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 april 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 8 april 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 4 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Eerste verzoeker werd op 4 november 2015 en op 6 juni 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord. Tweede verzoekster werd op 23 september 2015 en op 6 juni 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord.

1.3. Op 6 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 7 juli 2017 aangetekend verzonden.

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker Z.G. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Koussaya, Libanon, op 21 november 1973. U heeft de Libanese nationaliteit en u bent een christen, maroniet.

U bent getrouwd met D.(...) J.(...) (OV. X, CG X). Samen hebben jullie twee kinderen, Z.(...) J.(...) P.(...) en Z.(...) J.(...), met respectievelijke geboortedata 12 juli 2007 en 6 mei 2002.

Vanaf uw geboorte tot einde 2014 verbleef u in Koussaya. U woonde bij uw ouders, later woonde u er samen met uw vrouw en kinderen op een andere verdieping. Op 21 december 2014 bent u samen met uw vrouw en kinderen naar uw schoonzus gegaan, dichtbij Ablah. Vervolgens heeft u van januari tot april 2015, samen met uw vrouw en kinderen in een gemeubeld appartement in Ablah gewoond. U geeft aan in 2014 driemaal naar Turkije te zijn geweest. De eerste keer was op 21 maart 2014, u verbleef toen tien dagen in Istanboel als toerist. De tweede keer was vier dagen in augustus of september 2014 en ging u op werkbezoek naar Turkije. U nam uw vrouw en kinderen mee. De derde keer was in de winter van 2014. U ging als toerist samen met uw vrouw, kinderen, schoonzus en haar man, en zijn zus. Dit was vóór 21 december 2014.

In de periode van 8 maart 1995 tot en met 10 juli 2013 werkte u bij het Libanese leger. U werkte als administratief medewerker en onderzoeksrechter. Deze functies oefende u gelijktijdig uit. Als administratief medewerker deed u allerlei administratieve zaken zoals het archief en de griffie. Als onderzoeksrechter had u een voorbereidende rol. Zo stelde u processen-verbaal op met de gegevens van de gedetineerden en een korte weergave van de feiten. Deze personen werden door u doorgestuurd naar de militaire politie en van daaruit werden ze naar de militaire rechtbank gestuurd waar er verder onderzoek gebeurde. Na deze job bij het Libanese leger werkte u als de rechterhand van een zakenman in Zahle.

In de periode 2009 – 2012 heeft u vijf à zes dreig telefoons ontvangen. In 2012 bent u mondeling bedreigd geweest bij café 68. U dacht dat dit een grapje van uw kennissen was. Deze bedreigingen hebben ervoor gezorgd dat u uw ontslag indiende bij het Libanese leger in november 2012. U geeft aan dat de procedure voorschreef dat er maar op één moment per jaar ontslag ingediend kon worden. Vervolgens had een speciale commissie tot 10 juli 2013 nodig om uw aanvraag te bekijken. Tot op die dag, alsook de volgende dag, bleef u actief in uw functie van administratieve medewerker en onderzoeksrechter. Vervolgens werkte u voor een zakenman die u kende te Zahle. Het laatste incident dat u aanhaalt is een incident waarbij u in uw auto werd beschoten. Dit vond plaats op 21 december 2014. Na dit schietincident bent u onmiddellijk met uw gezin naar Ablah vertrokken. U geeft aan dat er een duidelijke link is tussen wie er achter deze bedreigingen zat. U vernoemt hierbij Abdullah Azzam.

Daarnaast geeft u aan filosofie en theologie te hebben gestudeerd van 2003 tot 2010. U schreef een onderzoek over islamitisch geloof. Dit werd verspreid tegen uw wil in.

Op 4 april 2015 bent u met een visum naar Italië gereisd. De neef van uw vrouw en de zoon van voormalig minister Ali Abdullah hebben u geholpen om in Beiroet het vliegtuig te nemen. U bent daar twee dagen gebleven en op 6 april 2015 naar België gekomen. Op 8 april 2015 heeft u asiel aangevraagd. U vreest bij terugkeer vermoord te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de Libanese ID-kaarten van u, uw vrouw en kinderen, uw rijbewijs, bewijs van goed gedrag en zeden, akte gezinssamenstelling, uittreksel bevolkingsregister van u, uw vrouw en kinderen, documenten van uw universitaire studie, een brief van een priester, schooldocumenten van uw kinderen, leningscontract van uw huis, eigendomsakte van uw huis, document van de kredietmaatschappij, aanvraag visum Italië, verzekering van uw wagen, verkoopakte van uw wagen, kopie van ontwerp van uw onderzoek dat u geschreven heeft en volmacht van uw werkgever voor gebruik auto's.

B. Motivering

Er dient na uw beide horen op het Commissariaat-generaal (CGVS 1: 4 november 2015 en CGVS 2: 6 juni 2017) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan dat uw leven in gevaar is omwille van uw functie als onderzoeksrechter bij het Libanese leger, alsook omwille van het feit dat u een onderzoek heeft geschreven over het geloof (CGVS 2 p.7). U geeft aan dat u voor uw leven en dat van uw gezin vreest en dit staaft u met verklaringen over verschillende incidenten die zich hebben voorgedaan. Evenwel heeft u het CGVS hier niet van kunnen overtuigen en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst zegt u dat u sinds de zomer van 2009 vijf à zes keer telefonisch bedreigd werd (CGVS 2 p.7, 8). U geeft aan dat u zeker twee keer een dreigtelefoon kreeg op uw GSM en dat u de rest op het werk kreeg (CGVS p.8). De inhoud van deze dreigtelefoons omschrijft u als volgt: "Bij de eerste telefoon werd verteld: je hebt onderzoek gedaan en dat zal je veel kosten." (CGVS 2 p.8, 9) of geeft u het voorbeeld "Ben je Georges? Ik zeg ja. Ok, we zijn jou niet vergeten. U weet wel waarover het gaat." (CGVS 2 p.8). Ten overstaan van het CGVS zegt u dat het ontvangen van dreigtelefoons normaal is binnen de functie van onderzoeksrechter en dat het niet serieus wordt genomen omdat alle collega's dat krijgen (CGVS 2 p.7, 8, 9). U gevraagd uit te leggen om welke reden u deze uitspraken doet, verklaart u "Dus in Libanon, de helft van het Libanese leger wordt telefonisch bedreigd. Dat is doodnormaal, hoort bij ons werk. We praten, drinken koffie en met een glimlach vragen we of we veel dreigtelefoons gekregen hebben, dat is een normaal leven." (CGVS 2 p. 9). Het CGVS vindt het totaal niet aannemelijk dat u geen aanstoot neemt aan persoonlijke bedreigingen en u in kader hiervan louter stelt dat telefonische bedreigingen gangbaar zijn binnen het Libanese leger, temeer uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de door u behandelde dossiers een gevoelig karakter hadden, u spreekt immers over dossiers van onder andere radicale moslims en extremisten (CGVS 2 p.7). U verwijst bovendien naar François Al Haj, een generaal die, aldus uw verklaringen, door zijn eigen schuld vermoord werd omdat hij geen gevolg gaf aan de bedreigingen die hij ontving (CGVS p. 9). Uw verklaringen ondermijnen dan ook de ernst van de door u beweerde vrees, te meer het door u gegeven voorbeeld met fatale afloop. Van u zou er verwacht kunnen worden dat u op basis hiervan de bedreigingen aan uw persoonlijk adres toch met de nodige voorzichtigheid zou benaderen. Uw verklaring een laatste dreigtelefoon in 2012 wel ernstig te hebben genomen gezien uw gezin erbij betrokken werd, doet hieraan geen afbreuk daar er van uit kan worden gegaan dat u, temeer u en zoals reeds werd aangestipt, deze telefoons linkt aan de gevoelige dossiers waarmee u belast was, dit vanaf het begin wel degelijk ernstig zou moeten hebben genomen (CGVS 2 p.8).

U gevraagd wie er achter deze telefoons zat, zegt u dat u het niet weet, maar even later uit u een vermoeden dat Abdullah Azzam er achter zat (CGVS 2 p.8). U gevraagd op wat u uw vermoeden baseert, verwijst u naar de verantwoordelijkheid van Abdullah Azzam in de regio (die persoon is actief en machtig in de regio) en doet u daarenboven de volgende uitspraak "Daarom dacht ik, 90 percent zeker, hij zit daar achter." (CGVS 2 p.8, 9). Wanneer u gevraagd werd wat u concreet heeft ondernomen om te weten te komen of Abdullah Azzam effectief achter de bedreigingen zat, begint u opnieuw naar de algemene situatie te verwijzen (CGVS 2 p.8, 9). U hierna onderbroken daar dit geen antwoord is op de vraag en u de vraag nogmaals gesteld wat u in dezer ondernomen hebt, zegt u "Ja, praktisch niets" en verwijst u wederom naar de algemene situatie. U bent niet in staat uw uitspraak, over uw 90 percent zekerheid dat Abdullah Azzam achter de bedreigingen zat, te staven. Wanneer u een dergelijke straffe uitspraak doet, zou er van u verwacht kunnen worden dit te onderbouwen. Temeer omdat u, in uw rol van onderzoeksrechter, bij de bron zat om te weten te komen wie hierachter zat. Als onderzoeksrechter zou er van u immers verwacht kunnen worden over een netwerk te beschikken en de nodige kennis te hebben om daadwerkelijk een antwoord te kunnen krijgen op de vraag, die u redelijkerwijze gesteld zou moeten hebben, wie er achter deze bedreigingen zat. U geeft aan dat u dan in 2012 naar de militaire politie bent gegaan, maar dat ze u geen ondersteuning konden bieden daar de dienstdoende officier u meedeelde dat dit toch niets zou opleveren. Ze verwezen u door naar de gewone politie, daar werd er met u gelachen (CGVS 2 p. 9). Het CGVS vindt deze verklaringen niet aannemelijk. De houding van de militaire politie is op zijn minst gezegd, zeer laks. U geeft aan dat u als onderzoeksrechter dossiers diende voor te bereiden voor de militaire politie, wat doet vermoeden dat u toch wel een nauwe samenwerking met hen had. Er zou verwacht kunnen worden dat bedreigingen aan het adres van het Libanese leger, versterkt door de door u beweerde moord op de generaal, serieus genomen zouden worden, zeker gezien, en zoals al verschillende keren werd aangestipt, het gevoelig karakter van een aantal van deze dossiers.

Vervolgens haalt u een incident aan in 2012, waarbij u bij café Zahle 68 mondeling bedreigd werd door een persoon met de woorden "Wij zijn u niet vergeten." (CGVS 2 p.9) en hij daarna vertrokken is. U gevraagd over dit incident te vertellen, stelt u dat u dacht dat het een grapje was (CGVS 2 p.9). Het feit dat u aangeeft dat u aanvankelijk dacht dat het een grapje was ondermijnt de ernst van de door u geschetste bedreiging. Het CGVS volgt niet in uw bewering dat u er mogelijks van uitging dat dit een grap kon zijn gezien de door u beweerde voormalige telefonische bedreigingen aan uw adres. Ook het feit dat u niets ondernomen heeft na deze mondelinge bedreiging (CGVS 2 p.10) onderstreept deze appreciatie van het CGVS.

Gezien bovenstaande observaties, u beweert zelf meermaals dat u de bedreigingen aan uw adres weinig serieus nam, wordt ook de door u geschetste reden van uw ontslag bij het leger door het CGVS in twijfel getrokken. Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u uw ontslag in november 2012 ophangt aan de door u ontvangen bedreigingen (CGVS 2 p.4). Wanneer u het praktisch verloop van uw ontslag schetst, zegt u dat u in november 2012 uw ontslag indiende en dat u pas in juli 2013 effectief kon stoppen (CGVS 2 p. 4, 5). Ook dit verloop, waarin u aangeeft dat u steeds werkzaam bleef in uw positie van administratief medewerker en onderzoeksrechter, vindt het CGVS weinig aannemelijk in het licht van de door u beweerde vrees. Het feit dat u moeiteloos kon blijven verder werken in uw functie (CGVS 2 p. 5, 10), relativeert mede de ernst van de door u beweerde vrees. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat u aangeeft dat u niet de enige was die problemen had en die geen ondersteuning kreeg (CGVS 2 p. 9), u haalt tevens aan dat naar aanleiding van hetzelfde probleem bij verschillende officieren een onderzoek werd opgestart en hoewel er verschillende bewijzen waren, dit niets heeft opgeleverd (CGVS 2 p.4, 5). Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u, die beweert omwille van bedreigingen gelinkt aan uw functie bij het leger uw job te hebben willen stopzetten, dan toch de gangbare procedure diende te volgen zoals in geval van normaal ontslag. Het CGVS gaat ervan uit dat u, in uw functie van onderzoeksrechter een verantwoordelijkheid had binnen het Libanese leger, en dat het Libanese leger u, gezien uw jarenlange tewerkstelling in deze functie, vertrouwde en uw klacht wel degelijk serieus zou nemen en er een mouw aan zou hebben gepast zodat u met (quasi) onmiddellijke ingang uw ontslag zou hebben kunnen nemen. Het is dan ook in dit licht dat het CGVS uw verklaringen over het verloop van uw ontslag niet verenigbaar vindt met uw positie binnen het leger en de door u beweerde problemen.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt ook uit het volgende. U geeft aan dat er na uw ontslag, op 21 december 2014, een schietincident plaatsvond waarbij uw auto werd beschoten. U gevraagd wie u beschoten heeft, zegt u dat het donker was en dat u niemand gezien heeft (CGVS 2 p.10). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of er link is tussen de daders van de dreigtelefoons, de mondelinge bedreiging bij café Zahle en dit schietincident, zegt u volmondig "Absoluut een link." (CGVS 2 p.11). Daarna diende u tot tweemaal toe de vraag gesteld te worden wat deze link is, en zegt u dat Abdullah Azzam hier achter zit (CGVS 2 p. 11). U gevraagd dit te concretiseren door uw rol te geven in het dossier Abdullah Azzam, zegt u dat u hem persoonlijk niet kent, maar u mogelijk één van diens aanhangers heeft ondervraagd (CGVS 2 p. 11). Gezien dit bezwaarlijk een accuraat en concreet antwoord is werd u hierna nogmaals gevraagd te concretiseren waarom u zegt dat Abdullah Azzam achter deze bedreigingen zit en zegt u "Ja, ik weet niet hoe ik dat kan uitleggen. Eerlijk gezegd, moest hij me willen vermoorden, had hij dat op een vrij eenvoudige manier kunnen doen, niet alle omwegen nemen." en verwijst u naar religieuze motieven. Zo voegt u nog toe "hij kan ook komen bij mij thuis, hij heeft daar geen reden voor nodig, christen zijn is voldoende" (CGVS 2 p. 11). Het hoeft niet te verwonderen dat u er niet in geslaagd bent uw vrees te concretiseren. U spreekt over mogelijkheden, terwijl u eerder aangaf dat er absoluut een link was. Daarnaast ondermijnt het feit dat u stelt dat hij, moest hij u willen vermoorden, geen omwegen zou nemen, in zeer sterke mate de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ten overstaan van deze persoon. Moest hij u effectief hebben willen viseren, is het logisch dat hij in dezer meer daadkrachtig en efficiënt te werk zou zijn gegaan. Ook het feit dat u geen klacht bent gaan indienen (CGVS 2 p. 10) ondermijnt mede de ernst van de door u beweerde vrees. Als reden geeft u aan dat u slechte ervaringen had met het indienen van klachten en dat u de staat niet vertrouwt (CGVS 2 p.11). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat u, gezien uw voormalige functie als onderzoeksrechter, geen poging onderneemt om dit incident aan te kaarten. Daarenboven zou er van u verwacht worden, gezien u wijst op het wederkerende karakter van bedreigingen binnen het Libanese leger en gezien uw voormalige functie van onderzoeksrechter, dat u zou bijdragen in het verschaffen van alle informatie hieromtrent.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u ook het schrijven van uw onderzoek over religie mogelijk in verband brengt met uw problemen (CGVS 2 p. 7, 11). U meermaals gevraagd wat de rol van

dit door u geschreven onderzoek was in de aanleiding van uw vertrek, slaagt u er niet in deze te geven (CGVS 2 p.11). U meermaals gevraagd wat de concrete problemen zijn die u heeft gekend naar aanleiding hiervan, zegt u dat u via een persoon die een boekenwinkel heeft, heeft vernomen dat er exemplaren van uw onderzoek gekopieerd werden en dat dit niet zo goed klinkt, maar verder dan dit komt u niet (CGVS 2 p. 11). Ook met deze verklaringen slaagt u er niet in uw vrees te concretiseren. Bovendien zegt u dat u dit onderzoek geschreven heeft in 2009 (CGVS 2 p. 11). Door het gebrekkige karakter van uw antwoorden op de duidelijke vragen wat de rol was van uw onderzoek in uw vertrek en/of welke concrete problemen hierdoor zijn veroorzaakt, is het CGVS van mening dat deze door u aangehaalde reden niet aannemelijk is.

Gezien bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u de status van erkend vluchteling geweigerd dient te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u nog volgende documenten neer. De Libanese identiteitskaarten van u, uw vrouw en kinderen, akte gezinssamenstelling, de uittreksels uit het bevolkingsregister van u, uw vrouw en kinderen, uw rijbewijs, het attest van goed gedrag en zeden en de aanvraag voor visum Italië hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, die door het CGVS niet betwist worden. De neergelegde schooldocumenten van uw kinderen doen niet ter zake in uw asielrelaas. Daarnaast legt u enkele documenten neer die uw universitaire studie van theologie en filosofie staven, ook dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De brief die u neerlegt van de priester toont uw geloof aan, wat niet betwist wordt. Het onderzoek dat u geschreven heeft over het geloof, wordt niet in twijfel getrokken, maar gezien bovenstaande observaties bent u er niet in geslaagd uw vrees hieraan te koppelen. De documenten die u neerlegt aangaande uw eigendommen in Libanon (huis en wagen) doen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen daar deze geen betrekking hebben op uw motieven. Ook de volmacht van uw werkgever die u neerlegt over de toestemming van het gebruik van de auto's heeft geen bewijswaarde in kader van uw asielverhaal. U voegt eveneens toe dat u de asielprocedure in België verkeerdelijk had ingeschat en u zegt "Nu ik op de hoogte ben van jullie werk, van documenten en bewijzen, ik heb nog veel meer bewijzen in Libanon wat betreft aanvragen en mijn verklaring over problemen die ik had. Ik wou die meebrengen, maar ik dacht dat de asielprocedure meer eenvoudig was." (CGVS 2 p.5). Het hoeft verder geen betoog dat deze verklaring op zijn zachtst uitgedrukt merkwaardig is daar u sinds uw aankomst in België ruim voldoende tijd heeft gehad om alle bewijzen die betrekking hebben op uw asielaanvraag te vergaren en u aangeeft nog steeds contact te hebben met personen uit Libanon.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 23 mei 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm-bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuen.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster D.J. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Ali Nehri, Libanon, op 10 september 1976. U heeft de Libanese nationaliteit. Voor uw huwelijk was u moslima, maar sinds uw huwelijk heeft u zich bekeerd tot het christendom. U had hiervoor geen specifieke reden.

U bent getrouwd met Z.(...), G.(...) (OV X, CG X). Samen hebben jullie twee kinderen, Z.(...) J.(...) P.(...) en Z.(...) J.(...), met respectievelijke geboortedata 12 juli 2007 en 6 mei 2002.

Sinds uw huwelijk bent u naar Koussaya verhuisd, waar u samen met uw man en twee kinderen woont. Uw schoonouders woonden op een andere verdieping. Rond de periode december 2014 en januari 2015 bent u samen met uw man en kinderen naar Ablah verhuisd. Jullie verbleven eerst tien dagen bij uw zus en vervolgens in een aparte woning. U bent twee keer naar Turkije geweest samen met uw man.

U beweert niet te kunnen terugkeren naar Libanon omwille van de problemen van uw man naar aanleiding van zijn functie als onderzoeksrechter in het Libanese leger. De problemen die hij had hebben aanleiding gegeven tot zijn ontslag. U geeft aan dat de terroristen hem niet met rust lieten. Zo ontving hij dreigtelefoons, werd hij mondeling bedreigd en vond er een schietincident plaats. Uw man heeft naar u toe de naam Abdullah Azzam laten vallen. Uw man heeft op verschillende momenten klacht ingediend, maar voelde dat hij van zijn werk geen hulp kreeg.

Uzelf geeft aan dat na het schietincident uw vrijheid werd beperkt. U diende thuis te blijven, behalve wanneer er documenten geregeld moesten worden. U ondervond geen andere problemen.

In april 2015 bent u met een Italiaans visum naar Europa gereisd. Op 8 april 2015 diende u in België samen met uw man en twee kinderen een asielaanvraag in.

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren daar u vreest gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag beroept u zich op de documenten die door uw man werden neergelegd.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde (CGVS 1: 23 september 2015 en CGVS 2: 6 juni 2017), blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, Z.(...) G.(...) (OV X, CG X).

In zijn hoofde werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen, aangezien hij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Tevens werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet uitgegaan worden van het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie en wordt u eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Er dient na uw beide horen op het Commissariaat-generaal (CGVS 1: 4 november 2015 en CGVS 2: 6 juni 2017) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U geeft aan dat uw leven in gevaar is omwille van uw functie als onderzoeksrechter bij het Libanese leger, alsook omwille van het feit dat u een onderzoek heeft geschreven over het geloof (CGVS 2 p.7).

U geeft aan dat u voor uw leven en dat van uw gezin vreest en dit staft u met verklaringen over verschillende incidenten die zich hebben voorgedaan. Evenwel heeft u het CGVS hier niet van kunnen overtuigen en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst zegt u dat u sinds de zomer van 2009 vijf à zes keer telefonisch bedreigd werd (CGVS 2 p.7, 8). U geeft aan dat u zeker twee keer een dreigtelefoon kreeg op uw GSM en dat u de rest op het werk kreeg (CGVS p.8). De inhoud van deze dreig telefoons omschrijft u als volgt: "Bij de eerste telefoon werd verteld: je hebt onderzoek gedaan en dat zal je veel kosten." (CGVS 2 p.8, 9) of geeft u het voorbeeld "Ben je Georges? Ik zeg ja. Ok, we zijn jou niet vergeten. U weet wel waarover het gaat." (CGVS 2 p.8). Ten overstaan van het CGVS zegt u dat het ontvangen van dreig telefoons normaal is binnen de functie van onderzoeksrechter en dat het niet serieus wordt genomen omdat alle collega's dat krijgen (CGVS 2 p.7, 8, 9). U gevraagd uit te leggen om welke reden u deze uitspraken doet, verklaart u "Dus in Libanon, de helft van het Libanese leger wordt telefonisch bedreigd. Dat is doodnormaal, hoort bij ons werk. We praten, drinken koffie en met een glimlach vragen we of we veel dreig telefoons gekregen hebben, dat is een normaal leven." (CGVS 2 p. 9). Het CGVS vindt het totaal niet aannemelijk dat u geen aanstoot neemt aan persoonlijke bedreigingen en u in kader hiervan louter stelt dat telefonische bedreigingen gangbaar zijn binnen het Libanese leger, temeer uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de door u behandelde dossiers een gevoelig karakter hadden, u spreekt immers over dossiers van onder andere radicale moslims en extremisten (CGVS 2 p.7). U verwijst bovendien naar François Al Haj, een generaal die, aldus uw verklaringen, door zijn eigen schuld vermoord werd omdat hij geen gevolg gaf aan de bedreigingen die hij ontving (CGVS p. 9). Uw verklaringen ondermijnen dan ook de ernst van de door u beweerde vrees, te meer het door u gegeven voorbeeld met fatale afloop. Van u zou er verwacht kunnen worden dat u op basis hiervan de bedreigingen aan uw persoonlijk adres toch met de nodige voorzichtigheid zou benaderen. Uw verklaring een laatste dreig telefoon in 2012 wel ernstig te hebben genomen gezien uw gezin erbij betrokken werd, doet hieraan geen afbreuk daar er van uit kan worden gegaan dat u, temeer u en zoals reeds werd aangestipt, deze telefoons linkt aan de gevoelige dossiers waarmee u belast was, dit vanaf het begin wel degelijk ernstig zou moeten hebben genomen (CGVS 2 p.8).

U gevraagd wie er achter deze telefoons zat, zegt u dat u het niet weet, maar even later uit u een vermoeden dat Abdullah Azzam er achter zat (CGVS 2 p.8). U gevraagd op wat u uw vermoeden baseert, verwijst u naar de verantwoordelijkheid van Abdullah Azzam in de regio (die persoon is actief en machtig in de regio) en doet u daarenboven de volgende uitspraak "Daarom dacht ik, 90 percent zeker, hij zit daar achter." (CGVS 2 p.8, 9). Wanneer u gevraagd werd wat u concreet heeft ondernomen om te weten te komen of Abdullah Azzam effectief achter de bedreigingen zat, begint u opnieuw naar de algemene situatie te verwijzen (CGVS 2 p.8, 9). U hierna onderbroken daar dit geen antwoord is op de vraag en u de vraag nogmaals gesteld wat u in dezer ondernomen hebt, zegt u "Ja, praktisch niets" en verwijst u wederom naar de algemene situatie. U bent niet in staat uw uitspraak, over uw 90 percent zekerheid dat Abdullah Azzam achter de bedreigingen zat, te staven. Wanneer u een dergelijke straffe uitspraak doet, zou er van u verwacht kunnen worden dit te onderbouwen. Temeer omdat u, in uw rol van onderzoeksrechter, bij de bron zat om te weten te komen wie hierachter zat. Als onderzoeksrechter zou er van u immers verwacht kunnen worden over een netwerk te beschikken en de nodige kennis te hebben om daadwerkelijk een antwoord te kunnen krijgen op de vraag, die u redelijkerwijze gesteld zou moeten hebben, wie er achter deze bedreigingen zat. U geeft aan dat u dan in 2012 naar de militaire politie bent gegaan, maar dat ze u geen ondersteuning konden bieden daar de dienstdoende officier u meedeelde dat dit toch niets zou opleveren. Ze verwezen u door naar de gewone politie, daar werd er met u gelachen (CGVS 2 p. 9). Het CGVS vindt deze verklaringen niet aannemelijk. De houding van de militaire politie is op zijn minst gezegd, zeer laks. U geeft aan dat u als onderzoeksrechter dossiers diende voor te bereiden voor de militaire politie, wat doet vermoeden dat u toch wel een nauwe samenwerking met hen had. Er zou verwacht kunnen worden dat bedreigingen aan het adres van het Libanese leger, versterkt door de door u beweerde moord op de generaal, serieus genomen zouden worden, zeker gezien, en zoals al verschillende keren werd aangestipt, het gevoelig karakter van een aantal van deze dossiers.

Vervolgens haalt u een incident aan in 2012, waarbij u bij café Zahle 68 mondeling bedreigd werd door een persoon met de woorden "Wij zijn u niet vergeten." (CGVS 2 p.9) en hij daarna vertrokken is. U gevraagd over dit incident te vertellen, stelt u dat u dacht dat het een grapje was (CGVS 2 p.9). Het feit dat u aangeeft dat u aanvankelijk dacht dat het een grapje was ondermijnt de ernst van de door u geschetste bedreiging. Het CGVS volgt niet in uw bewering dat u er mogelijks van uitging dat dit een grap kon zijn gezien de door u beweerde voormalige telefonische bedreigingen aan uw adres. Ook het feit dat u niets ondernomen heeft na deze mondelinge bedreiging (CGVS 2 p.10) onderstreept deze appreciatie van het CGVS.

Gezien bovenstaande observaties, u beweert zelf meermaals dat u de bedreigingen aan uw adres weinig serieus nam, wordt ook de door u geschetste reden van uw ontslag bij het leger door het CGVS in twijfel getrokken. Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u uw ontslag in november 2012 ophangt aan de door u ontvangen bedreigingen (CGVS 2 p.4). Wanneer u het praktisch verloop van uw ontslag schetst, zegt u dat u in november 2012 uw ontslag indiende en dat u pas in juli 2013 effectief kon stoppen (CGVS 2 p. 4, 5). Ook dit verloop, waarin u aangeeft dat u steeds werkzaam bleef in uw positie van administratief medewerker en onderzoeksrechter, vindt het CGVS weinig aannemelijk in het licht van de door u beweerde vrees. Het feit dat u moeiteloos kon blijven verder werken in uw functie (CGVS 2 p. 5, 10), relativeert mede de ernst van de door u beweerde vrees. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat u aangeeft dat u niet de enige was die problemen had en die geen ondersteuning kreeg (CGVS 2 p. 9), u haalt tevens aan dat naar aanleiding van hetzelfde probleem bij verschillende officieren een onderzoek werd opgestart en hoewel er verschillende bewijzen waren, dit niets heeft opgeleverd (CGVS 2 p.4, 5).

Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u, die beweert omwille van bedreigingen gelinkt aan uw functie bij het leger uw job te hebben willen stopzetten, dan toch de gangbare procedure diende te volgen zoals in geval van normaal ontslag. Het CGVS gaat ervan uit dat u, in uw functie van onderzoeksrechter een verantwoordelijkheid had binnen het Libanese leger, en dat het Libanese leger u, gezien uw jarenlange tewerkstelling in deze functie, vertrouwde en uw klacht wel degelijk serieus zou nemen en er een mouw aan zou hebben gepast zodat u met (quasi) onmiddellijke ingang uw ontslag zou hebben kunnen nemen. Het is dan ook in dit licht dat het CGVS uw verklaringen over het verloop van uw ontslag niet verenigbaar vindt met uw positie binnen het leger en de door u beweerde problemen.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt ook uit het volgende. U geeft aan dat er na uw ontslag, op 21 december 2014, een schietincident plaatsvond waarbij uw auto werd beschoten. U gevraagd wie u beschoten heeft, zegt u dat het donker was en dat u niemand gezien heeft (CGVS 2 p.10). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of er link is tussen de daders van de dreigtelefoons, de mondelinge bedreiging bij café Zahle en dit schietincident, zegt u volmondig "Absoluut een link." (CGVS 2 p.11). Daarna diende u tot tweemaal toe de vraag gesteld te worden wat deze link is, en zegt u dat Abdullah Azzam hier achter zit (CGVS 2 p. 11). U gevraagd dit te concretiseren door uw rol te geven in het dossier Abdullah Azzam, zegt u dat u hem persoonlijk niet kent, maar u mogelijk één van diens aanhangers heeft ondervraagd (CGVS 2 p. 11). Gezien dit bezwaarlijk een accuraat en concreet antwoord is werd u hierna nogmaals gevraagd te concretiseren waarom u zegt dat Abdullah Azzam achter deze bedreigingen zit en zegt u "Ja, ik weet niet hoe ik dat kan uitleggen. Eerlijk gezegd, moest hij me willen vermoorden, had hij dat op een vrij eenvoudige manier kunnen doen, niet alle omwegen nemen." en verwijst u naar religieuze motieven. Zo voegt u nog toe "hij kan ook komen bij mij thuis, hij heeft daar geen reden voor nodig, christen zijn is voldoende" (CGVS 2 p. 11). Het hoeft niet te verwonderen dat u er niet in geslaagd bent uw vrees te concretiseren. U spreekt over mogelijkheden, terwijl u eerder aangaf dat er absoluut een link was. Daarnaast ondermijnt het feit dat u stelt dat hij, moest hij u willen vermoorden, geen omwegen zou nemen, in zeer sterke mate de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ten overstaan van deze persoon. Moest hij u effectief hebben willen viseren, is het logisch dat hij in dezer meer daadkrachtig en efficiënt te werk zou zijn gegaan. Ook het feit dat u geen klacht bent gaan indienen (CGVS 2 p. 10) ondermijnt mede de ernst van de door u beweerde vrees. Als reden geeft u aan dat u slechte ervaringen had met het indienen van klachten en dat u de staat niet vertrouwt (CGVS 2 p.11). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat u, gezien uw voormalige functie als onderzoeksrechter, geen poging onderneemt om dit incident aan te kaarten. Daarenboven zou er van u verwacht worden, gezien u wijst op het wederkerende karakter van bedreigingen binnen het Libanese leger en gezien uw voormalige functie van onderzoeksrechter, dat u zou bijdragen in het verschaffen van alle informatie hieromtrent.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u ook het schrijven van uw onderzoek over religie mogelijk in verband brengt met uw problemen (CGVS 2 p. 7, 11). U meermaals gevraagd wat de rol van

dit door u geschreven onderzoek was in de aanleiding van uw vertrek, slaagt u er niet in deze te geven (CGVS 2 p.11). U meermaals gevraagd wat de concrete problemen zijn die u heeft gekend naar aanleiding hiervan, zegt u dat u via een persoon die een boekenwinkel heeft, heeft vernomen dat er exemplaren van uw onderzoek gekopieerd werden en dat dit niet zo goed klinkt, maar verder dan dit komt u niet (CGVS 2 p. 11). Ook met deze verklaringen slaagt u er niet in uw vrees te concretiseren. Bovendien zegt u dat u dit onderzoek geschreven heeft in 2009 (CGVS 2 p. 11). Door het gebrekkige karakter van uw antwoorden op de duidelijke vragen wat de rol was van uw onderzoek in uw vertrek en/of welke concrete problemen hierdoor zijn veroorzaakt, is het CGVS van mening dat deze door u aangehaalde reden niet aannemelijk is.

Gezien bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u de status van erkend vluchteling geweigerd dient te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u nog volgende documenten neer. De Libanese identiteitskaarten van u, uw vrouw en kinderen, akte gezinssamenstelling, de uittreksels uit het bevolkingsregister van u, uw vrouw en kinderen, uw rijbewijs, het attest van goed gedrag en zeden en de aanvraag voor visum Italië hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, die door het CGVS niet betwist worden. De neergelegde schooldocumenten van uw kinderen doen niet ter zake in uw asielrelaas. Daarnaast legt u enkele documenten neer die uw universitaire studie van theologie en filosofie staven, ook dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De brief die u neerlegt van de priester toont uw geloof aan, wat niet betwist wordt. Het onderzoek dat u geschreven heeft over het geloof, wordt niet in twijfel getrokken, maar gezien bovenstaande observaties bent u er niet in geslaagd uw vrees hieraan te koppelen. De documenten die u neerlegt aangaande uw eigendommen in Libanon (huis en wagen) doen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen daar deze geen betrekking hebben op uw motieven. Ook de volmacht van uw werkgever die u neerlegt over de toestemming van het gebruik van de auto's heeft geen bewijswaarde in kader van uw asielverhaal. U voegt eveneens toe dat u de asielprocedure in België verkeerdelijk had ingeschat en u zegt "Nu ik op de hoogte ben van jullie werk, van documenten en bewijzen, ik heb nog veel meer bewijzen in Libanon wat betreft aanvragen en mijn verklaring over problemen die ik had. Ik wou die meebrengen, maar ik dacht dat de asielprocedure meer eenvoudig was." (CGVS 2 p.5). Het hoeft verder geen betoog dat deze verklaring op zijn zachtst uitgedrukt merkwaardig is daar u sinds uw aankomst in België ruim voldoende tijd heeft gehad om alle bewijzen die betrekking hebben op uw asielaanvraag te vergaren en u aangeeft nog steeds contact te hebben met personen uit Libanon.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 23 mei 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden

gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 1A van het Verdrag van Genève, en de materiële motiveringsplicht, “*minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, gaan verzoekers in op de vier elementen van het begrip “vluchteling”. Zij volharden in hun asielrelaas en menen aan deze criteria te voldoen.

Eerste verzoeker benadrukt dat verweester duidelijk een verkeerd beeld heeft van de job die hij uitoefende in zijn land van herkomst en laat gelden dat hij nochtans specifieke verklaringen over zijn tewerkstelling heeft afgelegd. Verweester gaat er in de bestreden beslissingen namelijk vanuit dat hij een onderzoeksrechter is, dit terwijl eerste verzoeker in realiteit werkzaam was als inspecteur. Zijn taak bestond er namelijk uit personen voorafgaandelijk te ondervragen, waarna deze personen werden doorgestuurd naar de onderzoeksrechter zelf. Later oefende hij een administratieve functie uit.

Voorts wijst eerste verzoeker erop dat hij vier maal klacht heeft ingediend in Libanon. Hij specificeert dat hij bij de eerste bedreigingen drie maal naar de militaire politie is gegaan. Daar vertelden ze hem dat hij naar de gewone politie moest gaan om er klacht in te dienen, zodat zij hem verder konden helpen. Bij de gewone politie werd hij teruggestuurd naar zijn eigen dienst. Het was voor hem aldus onmogelijk om klacht in te dienen.

Eerste verzoeker beaamt verder dat hij zelf voorbeelden heeft aangehaald van personen uit het leger die vermoord werden, maar benadrukt dat de personen die hij aanhaalde fungeerden als officieren, wat een veel hogere functie was dan deze die hij zelf uitoefende. Eerste verzoeker stelt dat hij hoopte minder problemen te ervaren aangezien hij zelf vooral een administratieve functie uitoefende.

Wat betreft het schietincident, volhardt eerste verzoeker in zijn verklaringen dat hij er van overtuigd is dat het de aanhangers van Abdullah Azzam waren die achter het schietincident aanzaten. Hij weet inderdaad niet wie er geschoten heeft, maar hij is er zeker van dat het aanhangers waren van Abdullah Azzam. Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissingen te lezen staat dat het over Abdullah Azzam zelf zou gaan, maar wijst erop dat deze reeds in de jaren 70 overleden is. Daarom gaat het, zo stelt verzoeker in voorliggend verzoekschrift, dus over zijn aanhangers, en niet over Abdullah Azzam zelf. Verzoeker citeert vervolgens uit het gehoorverslag en werpt op dat hij reeds tijdens zijn gehoren heeft uitgelegd dat de aanhangers van Abdullah Azzam controle hebben over het volledige gebied. Verzoeker wijst er tevens opnieuw op dat hij geen hoge positie had binnen het leger en stelt dat het niet klopt dat hij omwille van zijn job gemakkelijk informatie zou kunnen verzamelen over zijn vervolgers en de bescherming van het militaire leger kan inroepen.

Wat betreft de mondelinge bedreiging bij café Zahle 68, wijst eerste verzoeker erop dat hij, zoals aangegeven tijdens zijn gehoor bij verweester, hoopte dat het inderdaad over een grap zou gaan. Eerste verzoeker benadrukt hierbij dat de bedreigingen jammer genoeg wel degelijk serieus waren, anders zou hij nooit met zijn gezin naar België gevlucht zijn. Eerste verzoeker geeft ook aan dat hij niemand, noch de politie noch het leger, vertrouwde.

Waar in de bestreden beslissing getwijfeld wordt aan de door verzoeker geschetste reden van zijn ontslag bij het leger, hekelt verzoeker dat verweester in deze verwijst naar zijn job als onderzoeksrechter. Hij preciseert dat personen op zijn kantoor werden gebracht, waarna hij hen moest ondervragen en de antwoorden moest noteren. Zelf ging eerste verzoeker nooit naar buiten. Bovendien was zijn bureau gelokaliseerd in een klein dorp. Hij herhaalt dat hij om ontslag te nemen het militaire regime moest volgen.

Eerste verzoeker werpt voorts op dat er in de bestreden beslissingen geen onderzoek wordt gevoerd naar het feit dat hij een boek heeft geschreven over godsdienst, een nochtans een belangrijke reden waarom verzoekers onmogelijk terug kunnen keren naar Libanon. Verzoekers wijzen er tevens op dat zij christenen zijn en citeren uit artikels en rapporten waaruit blijkt dat christenen in Libanon heel wat problemen kennen. Verzoekers poneren dat in de bestreden beslissingen op geen enkele manier blijkt hoe verweerster rekening heeft gehouden met dit gegeven.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen dat de veiligheidssituatie in Libanon uiterst onstabiel is en citeren ter adstructie hiervan uit allerhande informatiebronnen.

2.1.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers herhalen dat zij christenen zijn en geven aan dat aan dit gegeven in de bestreden beslissing geen aandacht wordt besteed. Eerste verzoeker benadrukt tevens dat hij een boek heeft geschreven over godsdienst en hij hierdoor problemen kende in Libanon. Uit de door verzoekers geciteerde informatie blijkt luidens verzoekers dat christenen in Libanon steeds meer plaats moeten maken voor andere religieuze gemeenschappen, zoals de islamitische gemeenschap.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen en verzoekers het statuut van vluchteling overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”*. In ondergeschikte orde vragen zij de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen en verzoekers subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”*.

2.2. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende documenten ter ondersteuning van hun asielaanvraag:

- United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices Lebanon, 3 maart 2017;
- United States Department of State, 2015 Report on International Religious Freedom - Lebanon, 10 augustus 2017;
- Amnesty International : Amnesty International Report 2016/17 – The State of the World's Human Rights – Lebanon, 22 februari 2017;
- Canada Immigration and Refugee Board of Canada, Lebanon: Situation of Christians, including treatment by society and authorities, treatment of Christians by Hezbollah and Al – Qaeda state protection, 16 januari 2014;
- Voice of America : Christians, Other Religious Groups in Lebanon Fear Isil Attacks, 13 juli 2014;
- Gatestone Institute, One Christian slaughtered every five minutes, 14 december 2015;
- Human Rights Watch, Lebanon events of 2016, maart 2017;
- Al Monitor: How the war on Syria left its mark on Lebanon's economy, 13 mei 2016;
- Sahar Atrache, Have Syrian war and refugee crisis highlighted existing problems in Lebanon?, 22 maart 2017;
- OSAC, Crime en Safety Report, 27 februari 2017;
- GOV.UK, Foreign travel advice Lebanon, 2 mei 2017

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker geen aanstoot neemt aan persoonlijke bedreigingen en hij in kader hiervan louter stelt dat telefonische bedreigingen gangbaar zijn binnen het Libanese leger, temeer uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat de door hem behandelde dossiers een gevoelig karakter

hadden en hij bovendien verwijst naar een generaal die, aldus zijn verklaringen, door zijn eigen schuld vermoord werd omdat hij geen gevolg gaf aan de bedreigingen die hij ontving, (ii) eerste verzoeker aanvankelijk verklaarde niet te weten wie er achter de telefonische bedreigingen zat, maar later een vermoeden uit dat Abdullah Azzam er achter zat, (iii) eerste verzoeker niet in staat is zijn uitspraak, over zijn 90 percent zekerheid dat Abdullah Azzam achter de bedreigingen zat, te staven, (iv) er zou verwacht kunnen worden dat bedreigingen aan het adres van het Libanese leger, versterkt door de door eerste verzoeker beweerde moord op de generaal, serieus genomen zouden worden, zeker gezien het gevoelig karakter van een aantal van deze dossiers, (v) eerste verzoeker aangeeft dat hij aanvankelijk dacht dat het een grapje was, wat de ernst van de door hem geschetste bedreiging ondermijnt; het CGVS niet in eerste verzoekers bewering volgt dat hij er mogelijks van uitging dat dit een grap kon zijn gezien de door hem beweerde voormalige telefonische bedreigingen aan zijn adres; en ook omdat verzoeker niets ondernomen heeft na deze mondelinge bedreiging, (vi) de door verzoeker geschetste reden van zijn ontslag bij het leger in twijfel getrokken wordt gelet op het feit dat hij moeiteloos kon blijven verder werken in zijn functie en het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker, die beweert omwille van bedreigingen gelinkt aan zijn functie bij het leger zijn job te hebben willen stopzetten, dan toch de gangbare procedure diende te volgen zoals in geval van normaal ontslag, (vii) eerste verzoeker niet weet te concretiseren wie er achter het schietincident zat en het feit dat hij geen klacht is gaan indienen de ernstig van de door hem beweerde vrees ondermijnt, (viii) eerste verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij een onderzoek heeft geschreven over het geloof, niet kan concretiseren, (ix) de door verzoekers neergelegde documenten de appreciatie van de commissaris-generaal niet vermogen te wijzigen, en (x) er actueel in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 juli 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de artikelen 48/6, en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het totaal niet aannemelijk is dat eerste verzoeker geen aanstoot neemt aan persoonlijke bedreigingen en hij in kader hiervan louter stelt dat telefonische bedreigingen gangbaar zijn binnen het Libanese leger, temeer uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat de door hem behandelde dossiers een gevoelig karakter hadden (gehoor 6 juni 2017, 7) en hij bovendien verwijst naar een generaal die, aldus zijn verklaringen (gehoor 6 juni 2017, 9), door zijn eigen schuld vermoord werd omdat hij geen gevolg gaf aan de bedreigingen die hij ontving. Eerste verzoeker meent dat verweerster “duidelijk” een verkeerd beeld heeft van de job die hij uitoefende in zijn land van herkomst. Hij preciseert in zijn verzoekschrift dat hij in realiteit werkzaam was

als inspecteur waarbij zijn taak erin bestond personen voorafgaandelijk te ondervragen en hij later een administratieve functie uitoefende.

Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde eerste verzoeker evenwel het volgende:

"(...) Hoe komt het dat u dreigtelefoons kreeg, denkt u?

Omdat ik eigenlijk... Ik was onderzoeksrechter en ik ondervroeg die mensen. Sommigen. Ik maakte hun dossier over aan de rechtbank. Sommigen veroordeeld levenslang en sommigen geëxecuteerd, n.a.v. mijn rapporten aan de rechtbank. (...)" (gehoorverslag 4 november 2015, 31).

En nog:

"(...)Waarom zouden ze u nog tot in december 2014 vervolgen, u was al gestopt bij het leger?

Omdat ik een grote rol had toen ik bij het leger was, ik heb hen onder druk gezet. Ik was zeer kordaat(...)" (gehoorverslag 4 november 2015, 37) (eigen onderlijning).

Dat eerste verzoeker heden zijn functie binnen het Libanees leger minimaliseert ter verschoning voor het gegeven dat hij aanvankelijk geen aanstoot nam aan de telefonische bedreigingen, is gelet op verzoekers eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal allerminst ernstig te noemen. Bovendien kan men, als zijn functie dan toch zo onbeduidend was zoals eerste verzoeker heden in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, zich dan ook de vraag stellen waarom verzoeker omwille van zijn functie überhaupt bedreigd werd.

Daarenboven is eerste verzoeker niet in staat zijn uitspraak, over zijn 90 percent zekerheid dat Abdullah Azzam achter de bedreigingen zat, te staven. De commissaris-generaal stelt dienaangaande terecht het volgende vast: *"U gevraagd wie er achter deze telefoons zat, zegt u dat u het niet weet, maar even later uit u een vermoeden dat Abdullah Azzam er achter zat (CGVS 2 p.8). U gevraagd op wat u uw vermoeden baseert, verwijst u naar de verantwoordelijkheid van Abdullah Azzam in de regio (die persoon is actief en machtig in de regio) en doet u daarenboven de volgende uitspraak "Daarom dacht ik, 90 percent zeker, hij zit daar achter." (CGVS 2 p.8, 9). Wanneer u gevraagd werd wat u concreet heeft ondernomen om te weten te komen of Abdullah Azzam effectief achter de bedreigingen zat, begint u opnieuw naar de algemene situatie te verwijzen (CGVS 2 p.8, 9). U hierna onderbroken daar dit geen antwoord is op de vraag en u de vraag nogmaals gesteld wat u in deze ondernomen hebt, zegt u "Ja, praktisch niets" en verwijst u wederom naar de algemene situatie. U bent niet in staat uw uitspraak, over uw 90 percent zekerheid dat Abdullah Azzam achter de bedreigingen zat, te staven. Wanneer u een dergelijke straffe uitspraak doet, zou er van u verwacht kunnen worden dit te onderbouwen. Temeer omdat u, in uw rol van onderzoeksrechter, bij de bron zat om te weten te komen wie hierachter zat. Als onderzoeksrechter zou er van u immers verwacht kunnen worden over een netwerk te beschikken en de nodige kennis te hebben om daadwerkelijk een antwoord te kunnen krijgen op de vraag, die u redelijkerwijze gesteld zou moeten hebben, wie er achter deze bedreigingen zat." Zo eerste verzoeker ook hier opnieuw voorhoudt geen hoge positie te hebben binnen het leger en stelt dat het niet klopt dat hij omwille van zijn job gemakkelijk informatie zou kunnen verzamelen over zijn vervolgers en de bescherming van het militaire leger kan inroepen, kan hij gelet op zijn eerdere verklaringen aangaande zijn functie als onderzoeksrechter (supra) niet worden gevolgd.*

Waar eerste verzoeker in zijn verzoekschrift meldt dat Abdullah Azzam reeds in de jaren 70 overleden is en het dus, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing te lezen valt, gaat om aanhangers van Abdullah Azzam, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat het verzoeker zelf is die verklaard heeft een vermoeden te hebben dat Abdullah Azzam achter de bedreigingen zat (gehoor 6 juni 2017, 8,11). Op de zoveelste vraag te concretiseren waarom hij zegt dat Abdullah Azzam achter deze bedreigingen zat, verklaart verzoeker *"Ja, ik weet niet hoe ik dat kan uitleggen. Eerlijk gezegd, moest hij me willen vermoorden, had hij dat op een vrij eenvoudige manier kunnen doen, niet alle omwegen nemen."* Hij voegt nog toe: *"hij kan ook komen bij mij thuis, hij heeft daar geen reden voor nodig (...). Hij rekruteert jihadisten en hij is populair (...)"* (gehoor 6 juni 2017, 11). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zo blijkt dat Abdullah Azzam inderdaad reeds in de jaren 70 overleden is zoals verzoeker heden voorhoudt, terwijl hij eerder op het Commissariaat-generaal verklaarde dat Abdullah Azzam achter de bedreigingen zat, bevestigt dit alleen maar de gedane vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden als zou eerste verzoeker omwille van zijn functie als onderzoeksrechter bij het Libanese leger bedreigd worden. In zoverre dan toch zou kunnen aangenomen worden dat eerste verzoeker met Abdullah Azzam doelt op aanhangers van deze laatste, *quod non*, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande. Eerste verzoeker weet met de algemene stelling dat aanhangers van Abdullah Azzam controle hebben over het volledige gebied, niet concreet aan te tonen dat deze aanhangers daadwerkelijk achter de bedreigingen en het schietincident zaten.

Dat het voor eerste verzoeker onmogelijk was klacht in te dienen daar hij van het kastje naar de muur werd gestuurd, acht de Raad eveneens ongeloofwaardig. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geeft verzoeker aan dat hij als onderzoeksrechter dossiers diende voor te bereiden voor de militaire politie, wat doet vermoeden dat verzoeker toch wel een nauwe samenwerking met hen had. Er zou verwacht kunnen worden dat bedreigingen aan het adres van het Libanese leger, versterkt door de door verzoeker beweerde moord op de generaal, serieus genomen zouden worden, zeker gezien, en zoals al verschillende keren werd aangestipt, het gevoelig karakter van een aantal van deze dossiers.

De commissaris-generaal stelt tevens op goede gronden het volgende vast:

“Gezien bovenstaande observaties, u beweert zelf meermaals dat u de bedreigingen aan uw adres weinig serieus nam, wordt ook de door u geschetste reden van uw ontslag bij het leger door het CGVS in twijfel getrokken. Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u uw ontslag in november 2012 ophangt aan de door u ontvangen bedreigingen (CGVS 2 p.4). Wanneer u het praktisch verloop van uw ontslag schetst, zegt u dat u in november 2012 uw ontslag indiende en dat u pas in juli 2013 effectief kon stoppen (CGVS 2 p. 4, 5). Ook dit verloop, waarin u aangeeft dat u steeds werkzaam bleef in uw positie van administratief medewerker en onderzoeksrechter, vindt het CGVS weinig aannemelijk in het licht van de door u beweerde vrees. Het feit dat u moeiteloos kon blijven verder werken in uw functie (CGVS 2 p. 5, 10), relativeert mede de ernst van de door u beweerde vrees. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat u aangeeft dat u niet de enige was die problemen had en die geen ondersteuning kreeg (CGVS 2 p. 9), u haalt tevens aan dat naar aanleiding van hetzelfde probleem bij verschillende officieren een onderzoek werd opgestart en hoewel er verschillende bewijzen waren, dit niets heeft opgeleverd (CGVS 2 p.4, 5). Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u, die beweert omwille van bedreigingen gelinkt aan uw functie bij het leger uw job te hebben willen stopzetten, dan toch de gangbare procedure diende te volgen zoals in geval van normaal ontslag. Het CGVS gaat ervan uit dat u, in uw functie van onderzoeksrechter een verantwoordelijkheid had binnen het Libanese leger, en dat het Libanese leger u, gezien uw jarenlange tewerkstelling in deze functie, vertrouwde en uw klacht wel degelijk serieus zou nemen en er een mouw aan zou hebben gepast zodat u met (quasi) onmiddellijke ingang uw ontslag zou hebben kunnen nemen. Het is dan ook in dit licht dat het CGVS uw verklaringen over het verloop van uw ontslag niet verenigbaar vindt met uw positie binnen het leger en de door u beweerde problemen.”

Eerste verzoeker slaagt er niet in voormelde bevindingen in een daglicht te stellen. Opnieuw tracht hij zijn functie binnen het militaire leger te minimaliseren, doch gelet op zijn eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat hij een belangrijke rol had toen hij bij het leger zat (supra), kan verzoeker moeilijk voorhouden dat hij daarom de gangbare procedure diende te volgen zoals in geval van een normaal ontslag.

In de mate eerste verzoeker voorhoudt dat in de bestreden beslissingen geen onderzoek wordt gevoerd naar het feit dat hij een boek heeft geschreven over godsdienst, kan hij niet worden gevolgd. Een simpele lezing van de bestreden beslissingen wijst immers het volgende uit:

“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u ook het schrijven van uw onderzoek over religie mogelijk in verband brengt met uw problemen (CGVS 2 p. 7, 11). U meermaals gevraagd wat de rol van dit door u geschreven onderzoek was in de aanleiding van uw vertrek, slaagt u er niet in deze te geven (CGVS 2 p.11). U meermaals gevraagd wat de concrete problemen zijn die u heeft gekend naar aanleiding hiervan, zegt u dat u via een persoon die een boekenwinkel heeft, heeft vernomen dat er exemplaren van uw onderzoek gekopieerd werden en dat dit niet zo goed klinkt, maar verder dan dit komt u niet (CGVS 2 p. 11). Ook met deze verklaringen slaagt u er niet in uw vrees te concretiseren. Bovendien zegt u dat u dit onderzoek geschreven heeft in 2009 (CGVS 2 p. 11). Door het gebrekkige karakter van uw antwoorden op de duidelijke vragen wat de rol was van uw onderzoek in uw vertrek en/of welke concrete problemen hierdoor zijn veroorzaakt, is het CGVS van mening dat deze door u aangehaalde reden niet aannemelijk is.”

Verzoekers ontwikkelen een algemeen betoog aangaande hun christen-zijn en menen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten hiermee rekening te houden. Verzoekers verwijzen tevens naar artikels en rapporten waaruit moet blijken dat christenen in Libanon heel wat problemen kennen.

De Raad wijst erop dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten aangaande de situatie van christenen in Libanon niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' vermeende vrees en problemen, haalden verzoekers bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan hun christelijk geloof verbonden problemen aan.

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissingen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat zij er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geviséerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden

waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekers bijgebrachte rapporten en persartikels zijn niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Libanon zoals beschreven in de bestreden beslissingen niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Verzoekers brengen dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoekers tonen ook niet aan dat er andere elementen bestaan in hun hoofde om aan te nemen dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7.3. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De door verzoekers aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS